

‘Bente, het spijt me, maar papa heeft corona.’

Het kost me een paar tellen om de betekenis van mams woorden tot me door te laten dringen. Dan herhaal ik langzaam en aarzelend: ‘Corona?’ – alsof ik het woord nog nooit van mijn levensdagen heb gehoord.

En toegegeven: tot ongeveer een maand geleden was ‘corona’ voor zover ik wist alleen nog maar een biermerk. Daar is de afgelopen weken echter in rap tempo verandering in gekomen.

‘Ja, corona.’ Ik zie het niet, maar ik weet dat mam ernstig knikt om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Het is beter als je nu niet naar huis komt. Blijf maar waar je bent.’

‘Maar...’ Ik kijk om me heen op het verlaten station waar ik net ben afgezet. Het begint al donker te worden en een gordijn van motregen druilt op me neer om de sfeer extra-bonus-kut te maken. ‘Ik sta hier in *the middle of nowhere*, mam. Ergens tussen Nergenshuizen en Appelkuitenveen. Ik kan hier niet blijven. Er is hier niks!’

‘Wat doe je daar dan, schat, als er niks is?’

Rusteloos ijsbeer ik terug in de richting van waar ik net het perron op ben gekomen, ook al doen mijn voeten zoveel pijn dat ik het liefst mijn hooggehakte laarzen uit zou trekken. Om de een of andere reden moet ik altijd lopen terwijl ik telefoneer. Maar ik heb de tijd: de trein komt pas over vijf minuten.

‘Werken,’ antwoord ik. ‘Ik moest een schrijver interviewen die hier woont – echt een enorme zak trouwens, en hij ver-

schuilt zich in een soort halve ruïne van een boerderij... Maar hé, wacht even,' roep ik mezelf midden in de zin een halt toe, waarbij ik ook letterlijk stil blijf staan. 'Hoe is het eigenlijk met pap, nu? Moet hij naar het ziekenhuis? En ben jij ook ziek?'

'Nee hoor, lieverd. We moeten alleen in quarantaine, maar dat moet iedereen vanaf morgen toch al,' stelt mam me gerust.

Ja, vertel mij wat. Mijn schoudertas bevat naast mijn trouwe aantekeningenboekje ook mijn werkklaptop, en dat ding weegt evenveel als een gemiddeld vrachtschip. Het is zo'n log, traag bakbeest dat drie uur doet over het opstarten en maar een halfuur zonder oplader kan. Je zou verwachten dat ze bij een van de grootste cultuurtijdschriften van de Benelux wel een beter assortiment aan technische snufjes zouden hebben, maar toen ik daar een paar maanden geleden voorzichtig een opmerking over maakte tijdens een vergadering met de hele redactie van *InBlik*, kreeg ik hem van onze eindredacteur José keihard terug: 'Je zou ook verwachten dat een jongedame van vijfentwintig jaar méér dan alleen een tablet zou bezitten, maar goed, de wonderen zijn de wereld blijkbaar toch nog niet uit.'

Natuurlijk nam Martijn het voor me op en hield iedereen direct zijn mond omdat hij de hoofdredacteur is, maar ik zou willen dat hij dat niet had gedaan. Als het welk ander lid van de redactie dan ook was geweest, had ik het prima en zelfs vleiend gevonden, maar Martijn...

Nou ja.

Hoe het ook zij, ik sta hier dus scoliose te ontwikkelen met die zware tas over mijn schouder, terwijl de miezerregen gestaag toeneemt en mijn haar onvermijdelijk in een Griekse tragedie verandert. Dit station is zo klein dat er niet eens een overkapping is. Alles is open, ik kan nergens schuilen voor de regen.

Ineens valt mijn oog op een bekend voertuig op de kleine stationsparkeerplaats. Een grote, glimmend zwarte patserbak.

De grote, glimmend zwarte patserbak waar ik zojuist uit ben gestapt.

'Staat hij daar nou nog steeds?' mompel ik in mezelf.

‘Wie?’ vraagt mam direct nieuwsgierig.

Ik zucht. ‘Die schrijver. Hij heeft me na het interview naar het station gebracht omdat ik op de heenweg eerst een eind met de bus moest en daarna drie kwartier heb gelopen om bij zijn huis te komen.’

Ik kom weer in beweging, ook al protesteren de monsterlijke blaren op mijn voeten daar fel tegen. ‘Hij deed het duidelijk met tegenzin, en hij heeft de hele weg niks tegen me gezegd. Waarschijnlijk dacht hij dat als hij een gezellig praatje met me zou maken, ik dat in het artikel zou verwerken, en zoiets zou natuurlijk slecht zijn voor zijn serieuze imago.’

Mam grinnikt. ‘Hoe heet hij, schat? Misschien heb ik wel iets van hem gelezen.’

‘Ivan Samuel Wijsmans.’ Ik spreek zijn naam zo kakkineus mogelijk uit. In iedere talkshow waarin hij verschijnt is er wel een moment waarop de host hem ‘Ivan’ noemt, en de auteur dan corrigeert: ‘Ivan Samuel, of meneer Wijsmans, graag.’ Af-schuwelijke vent. ‘Waarschijnlijk heb je niks van hem gelezen, want zijn literaire debuut is net verschenen en wordt door zo’n beetje ieder bestaand medium de hemel in geprezen. Daarom moest ik hem interviewen. *InBlik* wil ook graag z’n kont kussen.’ Ik rol met mijn ogen bij de herinnering aan de afgelopen uren. Zelden ben ik iemand tegengekomen die me zo direct en totaal irriteerde als Ivan Samuel Wijsmans.

De eerste twee seconden van onze afspraak had ik nog goede hoop. Ik kwam bezweet aan, hijgend door het sjouwen met mijn zware tas en licht hinkend vanwege mijn (achteraf bezien) totaal verkeerde schoeiselkeuze. Nog voordat ik had aangebeld, deed hij al open – eigenlijk op het moment dat ik nog bij stond te komen en moed verzamelde om weer in mijn rol van Professionele Cultuurjournalist te kruipen.

Ik moest even een keer extra naar adem happen toen ik hem in de deuropening boven me uit zag torenen. De afgelopen drie jaar ben ik eraan gewend geraakt dat kunstenaars altijd kleiner zijn dan je verwacht. Ivan Samuel Wijsmans is echter duidelijk een uitzondering op die regel. Hij is een boomlange,

slank gebouwde kerel van drieëndertig jaar (jaja, ik heb mijn huiswerk gedaan). Sluik donker haar en een scherp gesneden gezicht met van die smeulende ogen, en één mondhoek die telkens sarcastisch omhoogkruipt.

Dat klinkt aantrekkelijk, maar de afgelopen paar uur heb ik in verbazingwekkend tempo een hekel gekregen aan de man achter dat sexy uiterlijk.

Zijn ogen gleden over me heen, van mijn zweterige kruin tot aan mijn pijnlijk kloppende voeten. Ik voelde me zo ongemakkelijk onder zijn blik dat ik er snel uit flapte: ‘Vanaf de bushalte moest ik lopen. Het was nogal een eindje.’

‘Lopen?’ herhaalde hij met een stem net zo donker als zijn uiterlijk. ‘Daar was je duidelijk niet op voorbereid.’

En zo viel in één klap al het respect dat ik voor hem had opgebouwd tijdens het lezen van zijn debuutroman *Zwavel en as* aan diggelen. Met één opmerking. Meteen onder de gordel.

Mams stem haalt me uit mijn wrokkige gedachten. ‘Kun je misschien logeren bij Julia, of hebben jullie nog...’

Ik kap haar af. ‘Ik kan niet naar Julia, mam, dat weet je inmiddels toch wel? En ik kan hier ook niet blijven.’ Met kleine pasjes hobbel ik terug naar spoor 2 (samen met spoor 1 het enige spoor op dit van God en iedereen verlaten station) en knijp mijn ogen samen tegen de steeds heftiger wordende regen om in de verte te turen. Nog geen trein in zicht. Ik zucht. ‘Kan ik echt niet gewoon thuiskomen? Ik beloof dat ik op minstens twee meter afstand van jullie allebei zal blijven.’

‘Dat lijkt me werkelijk niet handig, schat.’ Mam klinkt alsof ze het zelf net zo vervelend vindt als ik. ‘Moet ik anders oma even bellen? Misschien kun je bij haar logeren.’

De verleiding is groot als ik denk aan mijn kleine, lieve oma-tje met haar goede adviezen en alwetende glimlach. Dan schud ik mijn hoofd. ‘Nee, zij zit juist in de risicogroep. En als pap het nu heeft, heb ik het misschien ook al.’ Ik zucht nog een keer. ‘Ik vraag wel of Martijn nog iets voor me weet. Wens pap veel beterschap van me, oké?’

We hangen op en ik tuur opnieuw in de verte. Inmiddels

zijn de vijf minuten al verstreken, en daarbovenop nog eens vijf minuten, maar er is nog geen trein te zien.

Ik zoek Martijn op in mijn telefoon en begin te typen, maar ik kan mijn telefoonscherm niet droog houden, dus neem in plaats daarvan een spraakberichtje op.

‘Hé Martijn, sorry dat ik je stoor, maar mijn moeder belt net om te melden dat mijn vader corona heeft. Nu sta ik op de trein te wachten hier in Zestiende Busselveensekanaalschemond nadat ik Ivan Samuel Wijsmans heb geïnterviewd – ontzettende eikel trouwens, maar dat zul je wel lezen in het artikel – maar ik kan dus niet naar huis. Weet jij toevallig...’ – ik aarzel een moment, omdat ik niet precies weet hoe ik dit goed moet formuleren, maar dan besef ik dat ik een stilte laat vallen en praat ik snel verder – ‘... een oplossing daarvoor?’

Dan druk ik op ‘verzenden’, zonder te kijken naar de berichtjes die erboven zweven. Best knap van mij, al zeg ik het zelf.

Terwijl ik wacht op een reactie, kruipt er een rilling over mijn rug die kippenvel laat uitwaaiëren naar mijn armen en borst. De regen begint door de naden van mijn jas heen te sijpelen en mijn handen tintelen van de kou. Waarom heb ik geen handschoenen meegenomen?

Of een sjaal?

Of een tent om in te slapen?

Mijn mobiel pingt. Ik heb een spraakbericht terug van Martijn. Met op elkaar geperste lippen van tegenzin druk ik op ‘afspelen’.

‘Wat vervelend, Dikkie!’ klinkt de stem van mijn hoofdredacteur over het station. Ik krimp ineen bij het horen van die bijnaam, maar doe geen moeite om het geluid zachter te zetten, want ik ben toch de enige die hier op de trein staat te wachten. ‘Máár,’ gaat hij op gladde toon verder, ‘gelukkig heb ik de perfecte oplossing. Kom lekker bij mij logeren, joh. Is ook hartstikke handig, logeren bij je hoofdredacteur. Gezellig samen in quarantaine! Ik heb alleen geen logeerkamer, maarre... daar vinden we vast wel een oplossing voor.’ Hij doet een

vettig grinnikje waar ik nog meer kippenvel van krijg. ‘Laat maar weten hoe laat je er bent, oké?’

Het voelt alsof mijn hart omhoogkomt in mijn keel en ik moet een paar keer goed slikken om het niet uit te kotsen. Ik had zo gehoopt dat hij zou voorstellen dat ik wel een hotelletje kon boeken op kosten van *InBlik*, in plaats van me een oneerbaar voorstel te doen.

Op dat moment hoor ik mechanisch geratel op het bord met de verwachte treinvertrektijd boven mijn hoofd. Ik doe een stap achteruit om te kunnen lezen wat erop staat, maar het is... leeg.

Huh?

‘Daar was ik al bang voor,’ klinkt een diepe stem van achter me.

Spontaan valt mijn hart vanuit mijn keel naar mijn maag.

Ik draai me geschrokken om. ‘Wat doe jij nog hier?’

Ivan Samuel Wijsmans knikt naar het treinbord, waarbij een lok van zijn donkere haar half voor zijn linkeroog valt. Hij heeft zijn handen in de zakken van zijn lange wollen jas gestoken – uiteraard zwart, zoals zijn hele garderobe die ik tot nu toe heb gezien. ‘Zorgen dat jij niet vast komt te zitten op een station ergens tussen... wat was het ook alweer? Nergenshuizen en Appelkuttenvveen?’

Ik voel mijn wangen warm worden van schaamte. Als hij dát heeft gehoord, heeft hij ook gehoord wat voor smerig berichtje Martijn me net heeft gestuurd.

En dan... O god, dan heeft hij ook gehoord dat ik hem een eikel noemde.

Ik bedoel, hij is ook een eikel, daar niet van, maar dat had ik liever subtiel tussen de regels van mijn artikel door laten schemeren dan het recht in zijn gezicht te zeggen.

Nou ja, first things first. Ik doe mijn best om ondanks mijn ongetwijfeld vuurrode blos zo waardig mogelijk te kijken, en zeg: ‘Mijn trein is uitgevallen.’

‘Dat klopt.’ Daar gaat die arrogante mondhoek van hem weer. ‘En dit was de laatste.’

Het duurt een paar seconden voordat die woorden tot me doordringen. ‘De laatste?’

Hij knikt. ‘Dus hoe jammer het ook is, je logeerpartijtje bij je hoofdredacteur kan niet doorgaan.’

Nu worden naast mijn wangen ook mijn oren warm.

Zonder zich iets van mijn gêne aan te trekken, draait hij zich om en zet koers naar de uitgang van het station.

Wacht even. Wácht even. Hij loopt gewoon weg? Wilde hij zich even verkneukelen om mijn benarde positie van gestrande reiziger, en smeert hij hem nu hij daar klaar mee is?

Bij het trappetje naar de parkeerplaats kijkt hij over zijn schouder. ‘Kom je nog mee?’ vraagt hij, zonder zijn pas in te houden. Dan beent hij verder, in de richting van de zwarte penis op wielen.

‘Wat bedoel je?’ Ik hobbel achter hem aan op mijn zere voeten. ‘Mee waarnaartoe?’

Hij houdt halt en ik zie zijn schouders een keer op en neer gaan in een diepe zucht. Dan draait hij zich om. ‘Naar mijn huis natuurlijk. Tenzij je liever op het station blijft wachten?’

Ik kijk aarzelend om me heen. Ik ben koud en verregend, en ik wil heel graag mijn schoenen uitdoen. Plus, er rijdt blijkbaar geen trein meer. Heb ik een keuze?

Met tegenzin knik ik. ‘Oké, ik ga met je mee.’

Hij schenkt me een sardonisch lachje. ‘Goh, dank je. Wat grootmoedig van je.’

O ja. Ik had hem waarschijnlijk moeten bedanken.

Ik snel achter hem aan naar de auto, waar hij het portier al voor me openhoudt. ‘Mevrouw Barthel,’ zegt hij, met een duidelijk sarcastisch bedoeld galant handgebaar.

Ik laat mijzelf en mijn veel te zware tas niet bepaald charmant neerploffen op de bijrijdersstoel. Hij slaat het portier iets te hard dicht en loopt met die wrevelige uitdrukking waar hij een patent op schijnt te hebben om de auto heen naar de bestuurderskant. Waarschijnlijk heeft hij nu al spijt dat hij me niet gewoon op het station heeft laten staan.

Nou, anders ik wel.